

L1 HOLIDINALS 515 31 mei 2015 Arnold Rypens

- Kirsten

3:06 1 **Good Morning Heartache** (Higginbotham) Decca
BILLIE HOLIDAY 9

Dit zijn The Originals bij L1 Radio met alweer een eeuweling in the picture; na Muddy Waters, na Willie Dixon, na Alan Lomax, nu ook een hele uitzending rond Billie Holiday; wat een opvallend muzikale lichting was dat toch, die van 1915! *Good Morning Heartache* zong Billie als eerste voor Decca in 1946, Diana Ross deed haar dat na in biopic *Lady Sings The Blues*, maar ook Etta James nam dat op, Johnny Adams, Mary Coughlan, Tony Bennett en laatst ook José James op een cd *uitsluitend* met nummers die ook Billie Holiday zong, vaak als eerste, zoals ook deze.

3:11 2 **Fine And Mellow** (Holiday) Commodore
BILLIE HOLIDAY 5

Ook weer door José James gecoverd, ook weer door Mary Coughlan én door Diana Ross in *Lady Sings The Blues: Fine And Mellow* van en door Billie Holiday. Jawel, Lady Day schreef ook *zelf* en niet eens de mindere titels uit haar repertoire. Ook in *God Bless The Child* had zij de hand.

3:01 3 **God Bless The Child** (Holiday/Herzog) OKeh
BILLIE HOLIDAY 10

God Bless The Child, Billie Holiday en hier is werkelijk *iedereen* op gesprongen: José James, weer hij, Diana Ross, weer zij, maar ook Sam Cooke, Crystal Gayle, Asleep At The Wheel, Eric Dolphy, Annie Lennox, Steve Miller, Blood, Sweat & Tears, Aretha Franklin, Frankie Laine, Harry Belafonte, Keith Jarrett, Dave Van Ronk, Stevie Wonder, Tony Bennett, The Beautiful South én de BBC(!) die het nummer in de ban sloegen wegens mogelijke heiligschennis. Lange tenen hebben ze daar en trouwens niet de enige keer dat Lady Day daar gevisieerd werd: ook haar *Gloomy Sunday* kon voor Aunty niet door de beugel, omdat het over een geval van zelfdoding zou gaan én er trouwens al ettelijke zelfmoorden waren vastgesteld naar aanleiding *van* die song, niet noodzakelijk

in Billie Holiday's versie. Want Gloomy Sunday heet oorspronkelijk *Szomorú Vasárnap*, wat zowat hetzelfde betekent, maar dan in het Hongaars. In hoofdstad Budapest kreeg het zelfs als bijnaam *De Zelfmoord Song*.

2:47	4	Szomoru Vasarnap PAL KALMAR	(Javor/Seress)	Odeon L57

Pal Kalmar en de oudste Gloomy Sunday, waarvan zelfs de componist (Reszo Seress) zelfmoord pleegde en zo krijg je legendevorming natuurlijk. Ook al door de niet geheel onbesproken levenswandel van Billie Holiday werd uitgerekend *haar* versie bron van censuur, niet alleen in Engeland, ook in Amerika waar ze twee jaar eerder ook al voor sensatie had gezorgd door als eerste (en als *zwarte* dan nog wel) een omstreden lied over lynchpraktijken in the South onder de aandacht te willen brengen. Zelfs haar platenfirma (Vocalion/Columbia) was *not amused* en Billie die wou doorzetten moest hiervoor uitwijken naar het kleine Commodore label van Milt Gabler.

3:06	5	Strange Fruit BILLIE HOLIDAY	(Allan)	Commodore 1

Strange Fruit van Billie Holiday, het lied waarmee ze al van in 1939(!) al haar shows afsloot, om daarna - ongeacht het succes - niet meer terug te komen, kwestie van de boodschap van dit lied feller te onderstrepen. Volgens jazzcriticus Leonard Feather was dit *het eerste significante anti-racistisch protest in woord en muziek*, voor New York Post columnist Samuel Grafton was dit *de Marseillaise van the South* en voor latere Atlantic producer Ahmed Ertegun gaf de Billie Holiday-opname van Strange Fruit doodeenvoudig *het startschot aan de Civil Rights Movement*. Een *valse start* weliswaar want zo maar eventjes 16 jaar voor Rosa Parks en Dr. Martin Luther King goed en wel ten tonele verschenen. De lijst met covers is hierbij niet te overzien, van Diana Ross, weer zij tot José James, weer hij.

4:51	6	I'm A Fool To Want You BOB DYLAN	(Wolf/Sinatra)	Columbia 1

I'm A Fool To Want You, openingsfragment van Bob Dylan's jongste *Shadows In The Night* cd, zijn onrechtstreekse ode aan Frank Sinatra, in dit geval ook aan

Billie Holiday want die zong dit ook. Opvallend trouwens hoeveel songs *zowel* door Sinatra als door Holiday werden opgenomen, niet toevallig wellicht: want ook *Frank* is van 1915, *zijn* opname in ons Pantheon der Onsterfelijken moet dus nog volgen.

2:59 7. **They Can't Take That Away From Me** (Gershwin) Brunswick
FRED ASTAIRE AGA41

Dit zijn The Originals, *Billie Holiday Originals*, wat niet betekend dat we *haar* daarom 16 keer in één uur na elkaar hoeven te horen; *They Can't Take That Away From Me* werd immers heel wat eerder al door deze *Fred Astaire* vereeuwigd in de film *Shall We Dance*.

En nu worden we even persoonlijk, Arnold en ik. Want toen wij voor het eerst samen in de States waren, meer bepaald in New Orleans meer dan 20 jaar geleden, en we na de slotavond van het meerdaagse Jazz & Heritage Festival aldaar *moe maar tevreden* naar ons motel buiten de stad reden, moederziel alleen over Lake Ponchartrain waar de volle maan over scheen, speelde op WWOZ, de locale zender die uitsluitend op jazz & blues is gefocused, Billie Holiday's *Do You Know What It Means To Miss New Orleans* en ook al kwamen we daar nog maar net vandaan, we misten het al meteen!

3:00 8 **Do You Know What It Means** (De Lange) Victor
LOUIS ARMSTRONG 14

Do You Know What It Means To Miss New Orleans, Billie Holiday zong het in de *film* *New Orleans* in 1946, maar dit zijn The Originals en dus hoorden we Louis Armstrong & his Dixieland Seven want *die* misten New Orleans als eersten.

My Old Flame, *nog* zo'n titel die velen met Lady Day zullen associëren, werd voor het eerst door een *echte* pin-up gezongen. Mae West, met het orkest van Duke Ellington.

(start na 2:49):

3:15 9 **My Old Flame** (Coslow/Johnston) RCA
MAE WEST IOT1283

Mae West in 1934 in film *Belle Of The Nineties*.

Tijd nog eens voor Billie Holiday *zelf* als originele uitvoerster. Met om te beginnen iets wat we ons vooral herinneren van 'belle of the *eighties*' Alison Moyet. *That Old Devil Called Love*.

2:56	10	That Ole Devil Called Love	(Roberts/Fisher)	Decca
		BILLIE HOLIDAY		L71
3:05	11	Crazy He Calls Me	(Russell/Sigman)	Decca
		BILLIE HOLIDAY		KAZ193

That Ole Devil Called Love en Crazy He Calls Me, telkens door Billie Holiday *in her Decca years* en volgens diegenen die de jaren '40 bewust hebben meegemaakt waren *dat* haar beste. Eentje van haar *eerdere* Columbia years kunnen we daarom gerust aan een ander toevertrouwen. I'm Pulling Through, Diana Krall.

4:03	12	I'm Pulling Through	(Herzog/Kitchings)	Verve
		DIANA KRALL		7

Diana Krall, ook al omdat we haar een vorige keer misschien toch *iets* te hard op haar nummer zetten. Maar als ze Billie Holiday zingt en speelt is het altijd prijs. Ook *Day In, Day Out* doet la Krall op z'n Billie's, maar *hier* moet helaas de *Originals Politie* tussenbeide komen: Bob Crosby en zijn orkest kwamen hier immers al heel wat eerder mee op de proppen.

3:00	13	Day In, Day Out	(Mercer/Bloom)	Decca
		BOB CROSBY		L63a 19
3:27	14	The Man I Love	(Gershwin)	Victor
		MARION HARRIS		L85 26

Marion Harris in 1927 en The Man I Love, onze tweede Gershwin al vandaag na *They Can't Take That Away From Me* daarnet. Goeie keuze van Billie Holiday, altijd gehad. Een van haar grootste hits scoorde ze hiermee.

3:20	15	Body And Soul	(Green/Heyman)	HMV
		CARROLL GIBBONS		L123a

Waxs ooit onze eindtune deze instrumentale *Body And Soul* van Carroll Gibbons, *the Original* uit 1929, laat daar geen twijfel over bestaan. Maar er kan er altijd nog eentje bij, Billie *zelf*, wie anders? At Carnegie Hall op het eind van haar leven. Met iets wat zij in het *begin* van haar carrière ook al een paar keer met succes had opgenomen, een eigen compositie die toch echt pas doordringt eenmaal gebracht door de rijpere, *getekende* torchsinger par excellence. *Don't Explain*, Leg Het Maar Niet Uit Hoe Je Aan Die Lipstick Op Je Kraag Komt.
EINDAFK.

2:29	16	Don't Explain	(Herzog/Holiday)	Verve
		BILLIE HOLIDAY		9